

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie **T. N.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 11 lipca 2023 r., wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 9 lutego 2012 r., sygn. akt II AKa 1/12,

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Krośnie

z dnia 29 sierpnia 2011 r., sygn. akt II K 45/10 na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 5 czerwca 2023 r. (uzupełnionym dnia 21 czerwca 2023 r.) T.N. wniósł wyznaczenie obrońcy z urzędu celem złożenia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 9 lutego 2012 r., sygn. akt II AKa 1/12, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Krośnie, z dnia 29 sierpnia 2011 r., sygn. akt II K 45/10. Podstaw do wznowienia postępowania skazany upatrywał w nowych okolicznościach wskazujących na istniejące relacje sąsiedzkie między jednym z sędziów orzekających w Sądzie Okręgowym w Krośnie., a współoskarżonym. Skazany podniósł, iż do wydania wyroku w niniejszej sprawie doszło wobec popełnienia

przestępstwa, albowiem ojciec współoskarżonego za pozytywne rozstrzygnięcie zapłacił 200 tysięcy złotych, zaś sam współoskarżony chwalił się „dojściami” do sędziego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek był oczywiście bezzasadny w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k. Powyższy przepis nakłada na sąd obowiązek przeprowadzenia kontroli wniosku o wznowienie postępowania pochodzącego od podmiotu nieprofesjonalnego pod kątem tego czy nie jest on oczywiście bezzasadny. Kontrola ta ma charakter *quasi* formalny, co oznacza, że w jej toku nie dochodzi do merytorycznego rozpoznania wniosku ani do badania jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia, ale do wstępnego przeanalizowania jego treści, w celu ustalenia możliwości skutecznego złożenia tego pisma. Wniosek, który jest bezzasadny w stopniu oczywistym, musi spotkać się z od mową przyjęcia bez wzywania do usunięcia braków formalnych. Oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie postępowania to taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna „na pierwszy rzut oka”, jest niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia orzeczenia (zob. np. postanowienia SN z dni: 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016/1, poz. 5; 6 października 2015 r., V KO 56/15, niepublik.).

Taka sytuacja wystąpiła na gruncie niniejszej sprawy. Skazany P. N. jako okoliczność uzasadniającą wznowienie postępowania wskazuje, iż w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, co miało wpływ na treść orzeczenia.

Tymczasem w niekwestionowanym na tym tle orzecznictwie przyjmuje się, iż skuteczne powołanie się na podstawę wznowieniową z art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. wymaga wykazania faktu popełnienia przestępstwa i możliwości jego wpływu na wydany wyrok, o czym przesądza niebudząca wątpliwości treść art. 541 § 1 i 2 k.p.k. (por. postanowienie SN z dnia 1 grudnia 2021 r., I KZ 54/21, LEX nr 3326988). O ile nie zachodzą wymienione w tym przepisie przeszkody uniemożliwiające wydanie wyroku skazującego, to w postępowaniu o wznowienie postępowania nie wolno prowadzić postępowania dowodowego w celu stwierdzenia, czy w związku z postępowaniem pierwotnym dopuszczono się przestępstwa (postanowienie SN z dnia 22 kwietnia 2021 r., I KZ 11/21, LEX nr 3229475). W

realiach zaś niniejszej sprawy skazany nie poparł swych twierdzeń orzeczeniem sądowym dającym podstawę do wznowienia postępowania.

Oczywistym więc pozostaje, iż daleko niewystarczające w tej kwestii jest odwołanie się do potencjalnie istniejących świadków, zwłaszcza, iż niniejsza sprawa dotyczy orzeczeń wydanych w 2011 i 2012 roku, które zweryfikowane zostały zarówno w toku zwykłej kontroli instancyjnej, jak i nadzwyczajnej, wywołanej wskutek kasacji obrońcy skazanego.

Ponieważ skazany nie sprostął wymogom formalnym wskazanym w art. 541 § 2 k.p.k., należało odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

Stąd też niezasadne było już wyznaczanie obrońcy z urzędu.

Mając powyższe na uwadze postanowiono jak w sentencji.

(M.R.)

[ał]